

„О ВСЕХ И ЗА ВСЯ“: ЛИМАСОЛСКИ МИТРОПОЛИТ АТАНАСИЙ

По време на Евхаристийния канон в св. Литургия свещеникът чете следната молитва:
и Той, като дойде, и като изпълни всичко промислено за нас, в нощта, в която беше предаван,
или по-точно Сам се предаваше за живота на света, като взе в Своите свети и пречисти и непорочни ръце хляба,

Навлизаме в историята на събитията, които са станали веднъж завинаги в конкретен исторически момент и участваме в тях чрез Евхаристията. Виждате защо е необходимо да се служи св. Литургия и защо не можем да стоим само вкъщи и да се молим- защото в Литургията участваме в събитията на Христос и в Христовата жертва. Ние не разпваме Христос отново, нито просто наблюдаваме, нямаме някакво представление, а участваме във веднъж завинаги дадената на Кръста Христова жертва.

(Христос) благодари и благослови, освети, разчупи и даде на Своите свети ученици и апостоли, като каза:

Вземете, яжте, това е Моето тяло, което за вас се преломява за опрощаване на грехове.

Това е делото, което Христос ни завеща: делото на нашето спасение. Какво прави Църквата? Това е нейното дело. Това е главното дело на Църквата: да извършва св. Евхаристия. Да прави това, което Христос казал в онази нощ, когато предал Себе Си за живота на света, и оттогава досега да претворява хляба в Тяло Христово и да Го дава на Христовите ученици, т.е. на християните.

А също и чашата подир вечерята, като каза гласно: Пийте от нея всички, това е Моята кръв на Новия Завет, която за вас и за мнозина се пролива за опрощаване на грехове.

Христос предаде Себе Си за живота на света. Христос дойде в света поради тази причина. Той не дойде в света да ни поучава на нещо или да ни даде Евангелието, което можеше да изрече чрез пророците. Евангелските поучения можеше да бъдат предадени и по друг начин. Той не дойде да ни даде една книга, която се казва Нов Завет, както смятат протестантите, които признават само Писанието. Св. Писание не е всичко за нас. Ако св. Писание изчезне от Църквата, това пак нищо няма да означава. Да речем, че в даден момент с помощта на съвременните технологични средства се намери начин и внезапно унищожат св. Писание, без

да остане нито едно копие. Какво означава това? Църквата ще пострада нещо? Абсолютно нищо. Църквата няма за основа една книга. Разбира се, Св. Писание е основа на Църквата, но не е нейната същност, не е главното дело, което Христос извърши в света. Главното дело на Христос -и на Църквата- е това, което тук се казва: да извършва св. Евхаристия, да претворява хляба и виното в Тяло и Кръв Христови и да го дава на Своите ученици, за да имат вечен живот. Затова отците казват, че когато престане да се служи св. Литургия, тогава ще настъпи краят на света и светът няма да може да съществува. Евхаристията крепи света, Евхаристията дава(е) причината за неговото съществуване. Докато се извършва, светът ще съществува и ще има причина за своето съществуване. Когато престане да се извършва, тогава светът няма да има причина за своето съществуване и ще настъпи неговият край.

Вземете, яжте, това е Моето тяло. Конкретно: това е Моето тяло. Тоест не е символ, както казват еретиците, а хлябът се претворява в Тяло Христово и гръцкият език потвърждава това. Следователно се причастяваме със самото Тялото Христово, което имаме в Тайнството Евхаристия. Колко хубаво се казва тук , което за вас се преломява. Кога? По време на св. Евхаристия. И къде (се преломява, т.е. разкъсва)? На Кръста. Там, където Христос отдаде Себе Си за живота на света и за опрощаването на греховете ни.

Христос отдаде Себе Си и ние приемаме целия Христос в нас. Какво става, когато имаме този най-висш дар и благодат -Христос - в нас? Ние ставаме едно с Него, ставаме Негови съ-телесници и съ-кръвници. Затова е нужно да се причастяваме. Защото, ако не се причастяваме, ще умрем (духовно); ако не участваме в Тялото и Кръвта Христови, ще бъдем мъртви, няма да сме живи,

душата ни няма да е жива. Затова трябва постоянно да се причастяваме с Тялото и Кръвта Господни, за да имаме живот. Разбира се, това не става по магически начин. Ясно е, че за да се причастим и приемем Тялото и Кръвта Христови, трябва да се подготвим, да изпитваме себе си, да очистваме себе си чрез покаянието и всички средства, които Църквата определя преди св. Причастие. Трябва обаче да знаете, че не е възможно да живеем в Христос, ако не се причастяваме с Неговото Тяло и Кръв.

Цялата тайна на спасението се извършва в св. Евхаристия. Виждате колко много се различава идеологията от Църквата. Идеологията ти казва идеи: прави едно, прави друго, добри дела, ценности, теории, спекулации, хиляди неща. Църквата няма идеи и теории, а има събития. Евхаристията е реално събитие. Причастваш се, ядеш и пиеш Тялото и Кръвта Христови. Това е събитието на Христос, а не нещо друго. Всичко останало, т.е. Христовите думи и това, с което Църквата ни ръководи и ни напътства, са предпоставки, за да можем да се причастяваме. Но това, чрез което влизаме във връзка с Бога, е именно дарът на Евхаристията, св. Причастие. Следователно, делото на спасението се извършва в Църквата, която служи св. Евхаристия. Именно поради тази причина ходим на св. Литургия. И друг път сме го казвали - не отиваме на църква нито за да слушаме, нито за да гледаме, а за да се причастяваме, т.е. да участваме в св.

Евхаристия. Добре, ще видим и ще чуем. Но ако сме слепи и не виждаме? Какво означава – няма ли да отидем? Ако сме глухи и не чуваме, няма ли да отидем? Ако сме в чужда страна, където не разбираме езика, примерно в Русия, и не знаем славянски, няма ли да отидем на църква, понеже не разбираме езика? Разбира се, че ще отидем. Защото там, където има православен храм, в която и да е точка по света, в него се извършва същата св. Евхаристия и хората се причастяват със същите Тяло и Кръвта Христови, с които се причастяваме ние. Затова в миналото, когато хората, които имали правилна връзка с Църквата, по време на св. Литургия не претендирали нито да разберат, нито да видят, нито дори да чуят, а просто участвали със своето присъствие и молитва в изливаната благодат и се причастявали с Тялото и Кръвта Христово.

За щастие днес се завърнахме към тази правилна връзка, защото е факт, че чисто исторически имаме период от няколко десетилетия, в които се опитвахме да ни представят Църквата като идеология, че тя е едно, тя е друго, Христово учение е еди-какво си, в неделното училище ни учиха на някакви неща и лозунги, сякаш сме войници. Какъв е лозунгът днес? Какъв беше вчера? – така ни питаха. Бяхме се напълнили с лозунги. Не ни учиха на реалното събитие на Църквата: св. Евхаристия. А нещата са толкова много прости – трябваше да ни въведат в събитията на Църквата и да обикнем св. Литургия, св. Евхаристия.

От моя малък опит ви питам: защо днес има такова обръщане на хората и особено на младите към Църквата, което вече е даденост? Ние не искаме зрелищни вливания на тълпи в Църквата, това не ни интересува, но имаме факти, налице е огромно обръщане на хората към Църквата. Защо става това? Заради многото проповеди, които правим? Не е заради това. Да, трябва да има проповед, трябва да има катехизация, но защо стана това? Защото, за щастие хората, най-малкото младите, откриха богатството на нашата Църква, което е нашето богослужение, св. Литургия, св. Евхаристия. Затова те се връщат в Църквата, защото откриват събитието на св. Евхаристия. Човек може да дойде в храма, да се причасти с Тялото и Кръвта Христови и това за него е опитно преживяване на връзката с Христос. За него Христос вече не е идея, не е нещо абстрактно, нещо далеч на небесата, а нещо, което е пред него, дава му се, вкусва Го, храни се с Него, става едно с Него, Христос влиза в него, в неговата душа и тяло. Целият човек участва в Божията благодат, всички негови членове се изпълват със светлина и той се освещава. Ако Христос е дал Себе Си за нас, преломил е Своето Тяло за нас и е пролял Своята кръв за нас, тогава какво повече можем да кажем? Христос ни изкупи от греха със Своето Тяло и Кръв и ни направи способни да вървим към небесното царство.

Свещеникът изрича тези думи, с които и до днес се извършва св. Тайнство Евхаристия. Както при Сътворението Бог казал „плодете се и множете се” (Бит. 1:28) и Божието творческо слово дало възможност на човека да се размножава и да съществува, същото Божието слово било дадено в онази нощ с думите: Вземете, яжте, това е Моето тяло. . . Пийте от нея всички, това е Моята кръв. Тези думите дали сила на Църквата, за да може въз основа на тях да извършва св. Тайнство Евхаристия.

И тъй, като възпоменаваме тази спасителна заповед и всичко, извършено за нас: Това е възпоминание на Христовата смърт, но то не е интелектуално, а участие в Неговата смърт. Така ние отново навлизаме в събитието на Христовото жертва за нашето спасение.

Кръста, гроба, тридневното възкресение, възнесението на небето, седането отдясно и славното второ пришествие.

Ние влизаме или по-скоро излизаме в пространството, където времето не съществува и няма нито минало, нито настояще, нито бъдеще, а всичко е пред нас – дори Второто Пришествие. И

какво правим, помнейки всичко това?

Тези Твои дарове от всичко, което е Твое, принасяме на Тебе, за всички и заради всичко.

Принасяме на Бога Тези Твои дарове от всичко, което е Твое. Ние нямаме нищо. Имаме ли нещо, което да принесем на Бога? След като всичко, което имаме, е Негово. Следователно, вземаме от Неговото и Му даваме Неговото за всички и заради всичко. В св. Литургия имаме това сферично и вечно преживяване на събитията от всемирното домостроителство и спасение. Ние извършваме св. Евхаристия, очаквайки Второто Христово Пришествие. След като всичко, което Той ни казал, се е изпълнило, остава само едно нещо, което очакваме с голяма носталгия и радост. Очакваме момента, в който Христос ще дойде отново, както исторически дойде преди 2000 години, Той ще дойде отново в конкретен ден, неизвестен за нас. Но докато дойде този ден, ние преживяваме събитие на пришествието на Христос в Църквата чрез Евхаристията.

Никой светец на Църквата не е знаел деня и часа на Второто Пришествие. Затова, когато чувате да ви говорят за дни и часове, да знаете, че тези, които го правят, са прелъстени. За нас е достатъчно да очакваме Христовото Пришествие, извършвайки св. Евхаристия и молейки се. Всичко останало, което казват тези хора, са фантазии. Когато дойде Антихристът, няма да бъде нужно да ходим да го търсим. Не се бойте. За съжаление, той ще ни намери и ще го разберем, ще го знаем. Това ще бъде явно събитие, няма да бъде нещо, за което трябва да разпространяваме брошури, за да го разберем. Затова нека бъдем сериозни и да не се плашим от собствената си сянка, да виждаме привидения и вместо да очакваме Христос, да очакваме Антихриста и постоянно търсим къде се крие, кога ще дойде и дали е дошъл.

Какви са тези неща? Това сериозни неща ли са? Не се занимавайте с тях! Това са наивни неща и по този начин понижяваме равнището на Църквата. Това са наивни неща, фантазии и измислици на болни мозъци. Презрете тези неща, които ви говорят за Антихриста! Когато той дойде, Църквата ще го посочи, светците ще го посочат и няма да остане непознат. Бог ни е дал личби и събития, за да го разпознаем. Нека престанем да се опитваме да докажем нашето съществуване чрез подобни неща, които постоянно биват опровергани и поради които ни осмиват в света. Затова не се занимавайте с тях. За нас е достатъчно това, което Христос и светците ни казват. Не се занимавайте с дати и с хиляди други неща. Когато дойде времето, тъй като Църквата е компасът на нашето спасение, тя ще ни каже, тя ще ни просветли, Бог няма да убеждава хората по този начин. Затова е нужно голямо внимание. Ние очакваме Второто Христово Пришествие, за нас то е желано и радостно събитие и, очаквайки Христос, презираме Антихриста. Очаквайки Христос и живеейки със сладостта на Неговото очакване, нас не ни интересуват антихристите. Нека дойдат, да си вършат работата, за нас събитието е едно - единственото ново под слънцето- Христос и нищо друго!

Автор: Лимасолски митрополит Атанасий

Превод: Константин Константинов

Източник: www.gerontas.org

www.bogonosci.com